

I

GILIĄ NAKTĮ KALBASI du vyrai. Juos skiria 1040 mylių. Po pusę jų abiejų veidų apšviečia mobilieji telefonai. Jie yra du pusveidžiai, kalbantys tamsoje.

– Galiu patekti į namą, kuriame, pasak tavęs, tai yra. Pasakyk man visą informaciją, Chesusai.

Dėl atmosferinių trikdžių atsakymas silpnai girdimas.

– Tu sumokėjai ketvirtį to, ką žadėjai. – Pypt pypt. – Atsiųsk likusius pinigus. Atsiųsk juos man. – Pypt pypt.

– Chesusai, jeigu be tavo pagalbos rasiu tai, ko noriu, tu iš manęs nieko nebegausi.

– Nė nenumanai, koks esi teišus. Tai pats teisingiausias dalykas, kokį gyvenime esi pasakęs. – Pypt pypt. – Tai, ko tu nori, padėta ant penkiolikos kilogramų „Semtex“ ..., jeigu tai rasi be mano pagalbos, būsi išdrabstytas ant Mėnulio.

– Mano rankos ilgos, Chesusai.

– Jos nepasieks iš Mėnulio, Hansai Pedrai.

– Mano vardas Hansas Peteris, tu tai žinai.

– Paliestum savo peterį, jeigu tavo ranka būtų pakankamai ilga? Ar tai nori pasakyti? Man nereikia tavo asmeniškumų. Liaukis švaistęs laiką. Atsiųsk pinigus.

Ryšys nutrūksta. Abu vyrai guli ir žiūri į tamsą.

Hansas Peteris Šnaideris tįso ant gulto savo ilgame juodame laive, prišvartuotame Ki Largo uoste. Klausosi, kaip laivo pirmagalyje, V formos gulte, kūkčioja moteris. Jis pamėgdžioja jos kūkčiojimą. Hansas Peteris geras mėgdžiotojas. Iš jo lūpų pasigirsta jo motinos balsas, šaukiantis verkiančią moterį vardu.

– Karla? Karla? Kodėl verki, mielas vaike? Tai tik sapnas.

Tamsoje kūkčiojanti moteris akimirką patiki ir nutyla, paskui vėl ima lieti graudžias ašaras.

Moters verksmas Hansui Peteriui tikra muzika, jį tai nuramina ir jis vėl užmiega.

Kolumbijoje, Barankiljos mieste, Chesusas Viljarealis su respiratoriumi ant veido ritmingai alsuoja. Jam reikia šiek tiek deguonies. Tamsoje išgirsta, kaip ligoninės palatoje kažkoks vyras, irgi pacientas, prašo Dievo pagalbos, šaukia „Jėzau!“

Chesusas Viljarealis tamsoje sušnabžda:

– Tikiuosi, Dievas girdi tave taip pat gerai kaip ir aš, mano drauge. Nors abejoju tu.

Savo telefonu su išankstinio mokėjimo kortele Chesusas Viljarealis paskambina į informaciją ir sužino Barankiljoje esančios šokių studijos telefono numerį. Kad galėtų kalbėti, nusiima deguonies kaukę.

– Ne, aš nenoriu išmukti šokti, – sako kalbėdamas telefonu. – Šiuo metu aš nešoku. Noriu pasikalbėti su donu Ernestu. Taip, jūs jį pažįstate. Pasakykite jam mano vardą, jis žinos. – Pypt pypt.

2

HANSO PETERIO ŠNAIDERIO LAIVAS labai lėtai Biskajos įlanka plaukė pro puikų namą, aplink korpusą tyliai gurguliavo vanduo.

Hansas Peteris pro žiūronus stebėjo ryto šviesoje besiražančią dvidešimt penkerių metų Kari Morą, mūvinčią pižamines kelnes ir vilkinčią marškinėlius be rankovių.

– Viešpatie! – pratarė jis. Iltiniai Hanso Peterio dantys ilgoki, o kai jis šypsosi, matosi juose esančios sidabrinės karūnėlės.

Hansas Peteris aukštas ir išblyškęs, visiškai plikas. Akių vokai be blakstienų prigludo prie žiūronų stiklų ir paliko dėmes. Jis nuvalė okuliarus lineine nosine.

Jam už nugaros ant denio stovėjo nekilnojamojo turto agentas Feliksas.

– Tai ji. Prižiūrėtoja, – pasakė Feliksas. – Ji geriau nei kas nors kitas žino namą, ji gali viską sutaisyti. Sužinok iš jos apie namą viską, ką reikia, ir tada aš atleisiu šią gudruolę, kad nepamatytų to, ko nereikia. Ji padėtų tau sutaupyti šiek tiek laiko.

– Laikas, – pratarė Hansas Peteris. – Laikas. Kiek užtruks gauti leidimą?

– Namą išsinuomojęs vaikiną dabar filmuoja reklamas. Jo leidimas galios dar dvi savaites.

– Feliksai, noriu, kad duotum man raktą nuo namo. – Hansas Peteris angliškai kalba su vokišku akcentu. – Noriu rakto šiandien.

– O jei kas atsitiks, kai ten nueisi? Tu naudotumeisi mano raktu, tai jie iš karto suprastų, kad aš dėl to kaltas. Būtų kaip O. Dž.* – kažkas naudojasi tavo raktu, bet visi mano, kad tu. – Feliksas nusijuokė. – Klausyk, prašau, šiandien užsukiu pas nuomotoją, paprašysiu, kad jis tave įleistų. Turri pamatyti tą namą dieną, su žmonėmis. Žinok, ten pilna visokių šlykštynių. Prieš tai dirbo keturi prižiūrėtojai, kol radau šią. Ji vienintelė nebijo.

– Feliksai, nueik pas nuomotoją. Pasiūlyk jam pinigų. Ne daugiau kaip dešimt tūkstančių dolerių. O raktą duok man tuojau pat arba po penkių minučių plūduriuosi negyvas vandenyje.

– Jeigu įskaudinsi tą kalę, ji tau nepadės, – pasakė Feliksas. – Ji ten miega. To reikia dėl gaisro draudimo. Dieną ji kartais dirba kitur. Palauk ir nueik ten dieną.

– Aš tik nueisiu ir apsižvalgysiu. Ji nesužinos, kad esu viduje.

Hansas Peteris pro žiūronus apžiūrinėjo Kari. Dabar ji pasistiebusi bėrė maisto į paukščio lesalinę. Šią merginą pašalinti būtų tikras nuostolis. Dėl tokių įdomių randų jis gautų už ją gana nemažai. Iš „Acroto Grotto Stump“ klubo Nuakšote galbūt 100 000 dolerių – 35 433 184 Mauritanijos

---

* Omeny turima amerikietiškojo futbolo žvaigždės Orentalo Džeimso Simpsono byla (čia ir toliau vertėjo pastabos).

ugijas. Tiek būtų vien tik už jos galūnes be jokių tatuiruočių. O jeigu rastų suinteresuotą užsakovą, tai, įskaitant gaišatį, būtų ir daugiau. Šimtas penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Paukščių lesalas. Tame name yra maždaug dvidešimt penki ar trisdešimt milijonų dolerių.

Už terasos augančiame jostre pamėgda* švilpavo Kolumbijos rūko miškuose išmoktą melodiją ir ją paskui atskraidino šiaurėn, į Majami Bičą.

Kari Mora atpažino už pusantro tūkstančio mylių gyvenančio andinio atsiskyrėlio melodiją. Pamėgda švilpavo ją labai entuziastingai. Kari nusišypsojo ir stabtelėjo pasiklausyti melodijos iš savo vaikystės. Ji švilptelėjo paukščiui. Tas švilptelėjo jai. Mergina įėjo į namą.

Hansas Peteris laive ištiesė ranką reikalaudamas rakto. Feliksas padėjo raktą jam ant delno neprisiliesdamas prie odos.

– Durys su signalizacija, – perspėjo Feliksas. – Bet įstiklintos terasos durų signalizacija sugedusi, laukiame detalių. Toji terasa yra pietinėje namo pusėje. Ar turėsi kokį nors smailų krapštiklį? Dėl Dievo meilės, prieš naudodamas raktą apibraižyk spynos mechanizmą ir palik krapštiklį ant laiptų, jeigu kartais kas nutiktų.

– Padarysiu, kaip tu nori, Feliksai.

– Tai nevykęs sumanymas, – priminė Feliksas. – Jeigu sužalosi ją, prarasi informaciją.

Grįžęs į valčių priplauką Feliksas savo automobilio bagažinėje kilstelėjo kilimėlį ir paėmė prie kėliklio bei kitų įran-

---

* Strazdų mėgdžiotųjų šeimos paukštis.

kių paslėptą telefoną su išankstinio mokėjimo kortele. Jis paskambino į Kolumbijos mieste Barankiljoje esančią šokių studiją.

– *No, señor,* – sušnibždėjo į telefoną, nes stovėjo gatvėje. – Vilkinau leidimą kiek tik galėjau. Šiems dalykams jis turi savo teisininką – jis išsiaiškina apie mane. Jis žino tik apie namą. Ir viskas. Jis žino ne daugiau nei mes... Taip, turiu užstatą. *Ačiū, señor,* aš neapvilsiu jūsų.

3

KARI MORA TURĖJO keletą padienių darbų. Labiausiai jai patiko Pelikanų uosto Jūrinių paukščių stotyje, kur veterinarai ir savanoriai reabilituodavo paukščius ir smulkius gyvūnus. Ji prižiūrėdavo procedūrų patalpą ir baigiantis darbo dienai sterilizuodavo instrumentus. Kartais su savo pusbroliu aptarnaudavo stoties laivu plaukiančias ekskursijas.

Kari visada ateidavo anksti tikėdamasi, kad gaus dirbti su gyvūnais. Stotis ją aprūpindavo medicinos darbuotojos apranga – ji mėgo ją vilkėti, nes jausdavosi esanti medikė.

Veterinarai įprato pasitikėti Kari: ji buvo sumani ir su paukščiais elgdavosi atsargiai. Štai šiandien, prižiūrima gydytojo Blanko, baltajam pelikanui susiuvo po snapu esantį kapšelį, sužalotą žvejybiniu kabliuku. Siūti kapšelį delikatus darbas, žaizdą reikia susiūti atskirai sluoksneliais, kol paukštis miega apsvaigintas dujomis.

Tai buvo ramus, malonus užsiėmimas. Visai kitoks nei jos vaikystės patirtis, kai reikėdavo mūšio lauke paskubomis sudygsniuoti kareiviams žaizdas, uždėti turniketą ar palapinsiaustę, kad pridengtų kraujuojančią krūtinės žaizdą, ar užspausti ją delnu, kol dantimis atplėš tvarsčio pakuotę.

Dienai baigiantis pelikanas miegojo narve po operacijos, o daktaras Blankas ir kiti jau buvo išėję namo.

Kari iš šaldytuvo išėmė šaldytą žiurkę, kad atšiltų, tada sutvarkė procedūrų kambarį ir lauko aptvaruose bei narvuose papildė vandens atsargas.

Sutvarkiusi kambarį ir sterilizavusi įrankius atsidarė tamarindų skonio kolos, o atitirpusią žiurkę nunešė į vieline tvora aptvertą narvą.

Tolimame aptvaro kampe, aukštai ant laktos tupėjo virgininis didysis apuokas. Žiurkę ji įkišo pro vielinę tvorą ir padėjo ant siauros lentynos. Ji užsimerkė ir pamėgino išgirsti artėjantį apuoką, kol didžiuliai jo sparnai nesumosavo virš jos. Didysis paukštis niekada nenusileisdavo, stverdavo maistą viena iš savo X formos pėdų ir tyliai nuplasnodavo atgal ant laktos, tada stulbinamai plačiai pražiodavo snapą ir iškart prarydavo žiurkę.

Virgininis didysis apuokas buvo nuolatinis Jūrinių paukščių stoties gyventojas. Jo nebegalima paleisti, nes atsitrenkęs į elektros laidus neteko akies ir nebegalėjo medžioti, nors skraidė puikiai. Apuokas dažnai lankydavosi miesto mokyklose, pamokose apie gamtą, ten jam tekdavo pakęsti iš arti apžiūrinėjančius šimtus mokinių, todėl kartais užmerkdamo vienintelę akį ir per pamokas snausdavo.

Kari atsisėdo ant apversto kibiro ir atsirėmė nugara į vielinę tvorą, į ją atidžiai spoksojo narve anapus tako tupintis padūkėlis, besigydantis įpjovimą tarp pirštų. Kari užsiuvo žaizdą tvarkingais dygsniais, kaip ją buvo išmokę veterinarai.

Netoliese esančioje valčių prieplaukoje prišvartuotuose laivuose pamažu žiebėsi šviesos, draugiškos porulės laivų virtuvėse gamino maistą.

Karidada Mora, karo vaikas, norėjo būti veterinariu. Jungtinėse Valstijose ji gyveno devynerius metus naudodamasi nepatikimu laikinosios apsaugos statusu, tačiau pastaruoju metu tvyrant tokiai neaiškiai atmosferai šis jos LAS kiekvieną akimirką galėjo būti atšauktas dėl ko nors vyriausybei suirzus.

Dar prieš sugriežtinant imigracijos tvarką ji gavo bendrosios vidurinės mokyklos baigimo diplomą. Paskui, baigusi šešių savaitių kursus, žinoma, tam padėjo ir jos nemaža gyvenimiška patirtis, nesunkiai įgijo namų sveikatos priežiūros padėjėjos licenciją. Bet norėdama siekti geresnio išsilavinimo turėjo pateikti svaresnių dokumentų, nei jos turimi. *Migra – ICE** – visada budriai stebi.

Blėstant trumpam atogrąžų saulėlydžiui ji sėdo į autobusą ir grįžo į didįjį namą įlankoje. Kai atvažiavo, buvo beveik tamsu, paskutinių saulės spindulių šviesoje palmės jau atrodė juodos.

Mergina trumpam prisėdo prie vandens. Šį vakarą vėjas, traukiantis iš įlankos, buvo kupinas šmėklų – jaunų vyrų, moterų ir vaikų, kurie išgyveno ar numirė jai ant rankų, kai ji mėgino sustabdyti kraujavimą, kurie kovojo, kad alsuotų ir gyventų, arba imdavo drebėti ir suglebdavo.

Kitais vakarais vėjas švelniai prisiliesdavo tarsi bučinio prisiminimas, tarsi blakstienos brūkštelėtų per veidą ar jaustų mielą alsavimą į sprandą.

Kartais viena, kartais kita, bet vėjas visuomet būdavo kupinas prisiminimų.

---

* *Immigration and Customs Enforcement* (angl.) – Imigracijos ir muitinės tarnyba.

Kari sėdėjo ir klausėsi varlių, o ją stebėjo tvenkinyje augantys daugiausiai lotosai. Ji žvilgtelėjo į pelėdų namuko, kurį padarė iš medinės dėžės, angą. Dar nematyti gyventojų. Kvarke trys varlės.

Ji pašvilpavo andinio atsiskyrelio melodijos motyvą. Joks paukštis neatsiliepė. Jau buvo toks metas, kai paprastai žmonės valgo po vieną. Eidama į namą pasijuto šiek tiek išalkusi.

Šis namas priklausė Pablui Eskobarui, bet jis niekada čia negyveno. Jį pažinojusieji manė, jog namą jis nupirko savo šeimai, kad galėtų čia gyventi, jeigu jis būtų perduotas Jungtinėms Valstijoms.

Po Eskobaro mirties namas buvo naudojamas ir legaliai, ir nelegaliai. Pastaraisiais metais jį buvo įsigiję daugybė plevėšų, kvailių ir nekilnojamojo turto spekuliantų – azartiški lošėjai, kurie išpirkdavo jį iš teismų ir turėdavo, kol jų neapleisdavo sėkmė. Name vis dar buvo pilna jų kvailo šlamšto: kino butaforijos, pabaisų manekėnų, kurie tupinėjo arba ko nors siekė. Buvo ir madoms demonstruoti naudojamų manekėnų, kino plakatų, automatinių patefonų, siaubo filmų butaforijos, šiek tiek įrangos sekso žaidimams. Svetainėje riogsojo senovinė elektros kėdė iš Sing Singo kalėjimo, kurioje buvo nužudyti tik trys pasmerktieji, o jos srovės stiprumą reguliavo pats Tomas Edisonas.

Lydima įsijungiančių ir vėl išsijungiančių šviesų Kari žingsniavo pro manekėnus, pritūpusias kino pabaisas, pro septyniolikos pėdų aukščio Motiną Ateivę iš filmo „Zorno planeta“ į savo miegamąjį antrame aukšte. Galiausiai užgeso šviesa ir jos miegamajame.

4

SU FELIKSO RAKTU Hansas Peteris Šnaideris galėjo įsmukti į namą Majami Biče, nes to labai troško. Jis galėjo įsėlinti, kai ta seksualioji mergina Kari Mora miegojo antrame aukšte.

Hansas Peteris tūnojo savo gyvenamose patalpose Biskajos įlankoje, netoliese Griaustinio laivų alėjos šiauriniame Majami Biče jokių numeriu nepažymėtame sandėlyje, juodas jo laivas buvo prišvartuotas šalia esančiame elinge. Jis nuogas sėdėjo plytelėmis išklotos dušo kabinos viduryje, kad daugybė sienose įrengtų purkštukų iš visų pusių talžytų jį vandens srovėmis. Su vokišku akcentu jis dainavo: „...dainuoju Lietuje. Koks nuostabus jausmas, aš ir vėėėl laimingas.“

Stiklinėje skystojo kremavimo įrenginio sienelėje jis matė savo atvaizdą, viduje tirpo Karla, mergina, kuri nebetiko darbui.

Kylančiuose garuose Hanso Peterio atvaizdas ant stiklo atrodė kaip dagerotipas. Jis nutaisė Rodeno „Mąstytojo“ pozą ir akies kraštelį stebėjo save. Pro garus prasimušė silpnas šarmo kvapas.

Įdomu žiūrėti į save, atsispindintį stikle kaip „Mąstytojas“, o už to stiklo, iš bake esančios košės, kuria Karlos

kūną pavertė édrus šarmas, retkarčiais jau išnirdavo kaulai. Įrenginys tirtėjo teliūškuodamas skystį. Paskui atsiraugėjo ir iškilo burbuliukai.

Hansas Peteris labai didžiavosi skystojo kremavimo mašina. Jis turėtų gauti už tai premiją, nes skystasis kremavimas darėsi populiarus tarp ekologijos entuziastų, kurie troško išvengti anglies likučių, liekančių po kremavimo ugnimi. Taikant skystąjį kremavimą nelikdavo jokios anglies, apskritai nieko nelikdavo. Jeigu mergina tapdavo nereikalinga, Hansas Peteris galėdavo ją paprasčiausiai nuleisti į klozetą skystu pavidalu – ir be jokios žalos gruntiniams vandenims. Jo darbinė dainelė buvo tokia: „Kvieskit Hansą Peterį – toks jo vardas! – ir problemas nuleisit į kanalizaciją be vargo – Hansas Peteris!“

Karla nebuvo didelis nuostolis – ji šiek tiek pralinksmindavo Hansą Peterį, be to, jis galėjo parduoti abu jos inkstus.

Hansas Peteris jautė malonią šilumą, dušo patalpoje sklindančią nuo kremavimo mašinos, nors jis taip nustatė, kad šarminis skystis būtų tik 160 Farenheito laipsnių šilumos, nes norėjo pratęsti procesą. Jam patiko stebėti, kaip Karlos griaučiai atsiskiria nuo mėsos, be to, jis kaip reptilija mėgo šilumą.

Vyras svarstė, kaip turėtų būti apsirengęs lankydamasis name. Jis turėjo baltą lateksinį kostiumą, kurį neseniai pavogė fantastikos mėgėjų suvažiavime, ir jam be galo patiko tas kostiumas, bet kai šlaunys susiliesdavo, jis cypčiodavo. Ne. Reikėtų ko nors juodo ir patogaus, ir be lipduku, kad nekeltų triukšmo, jeigu jis, būdamas name, nuspręstų nusirengti, kai žiūrės į miegančią Kari Morą. Būtų gerai ir plastikinis maišelis su pakaitiniais drabužiais, jeigu jis sušlaptų

ar suprakaituotų, ir spalvingas flakonas su balikliu sunaikinti DNR, jeigu prisireiktų. Ir metalo ieškiklio.

Jis vokiškai uždainavo liaudies dainą, kurią Bachas panaudojo „Goldbergo variacijose“, ji vadinosi: „Rauginti kopūstai ir burokai kelia man liūdesį“.

Apėmęs jaudulys buvo malonus. Pasiruošimas įsibrauti. Susitikti su Pablu jo pragariškame sapne...

Hansas Peteris Šnaideris pirmą valandą nakties jau lindėjo gyvatvorėje šalia didžiojo namo. Ryškiai švietė mėnulis, palmių šešėliai ant žemės atrodė kaip kraujo dėmės. Kai vėjas sujudina didelius palmių lapus, jų šešėliai gali būti panašūs į žmogaus šešėlį. Kartais tai ir būna žmogaus šešėlis. Hansas Peteris palaukė vėjo gūσιο ir šešėlių priedangoje perėjo pievelę.

Namas vis dar skleidė dienos šilumą. Stypsodamas prie sienos jautėsi taip, tarsi stovėtų prie didelio šilto gyvūno. Hansas Peteris prigludo prie namo ir pajuto į kūną srūvančią jo šilumą. Pakaušiu jautė niežulį keliančią mėnesienos šviesą. Pagalvojo apie naujagimį kengūriuką, kuris iš motinos pilvo kapstosi šiltos sterblės link.

Name buvo tamsu. Pro tamsintus oranžerijos stiklus nieko nesimatė. Kai kur buvo nuleistos metalinės žaliuzės. Hansas Peteris išsitraukė metalinį krapštiklį ir šiek tiek apibraižė spynelės šerdį.

Lėtai įkišo į spyną Felikso raktą. Jį perliejo malonus vėsumos pojūtis. Hansui Peteriui tai atrodė labai intymu – glaustis prie šiltos namo sienos ir kišti raktą į spyną. Jis išgirdo, kaip spygnos šerdis keletą kartų švelniai spragtelėjo, tarsi tarpusavyje besišnekučiuojantys vabzdžiai, kuriuos girdėjo

dar kartą aplankęs krūmuose gulinčią mirusią ir nuostabiai šiltą moterį – pašildytą krūvos lervų kur kas puikiau, nei tai gali gyvybė.

Ovali rakto galvutė susiliejo su spynos skylute. Jis lygiai taip pat susilietų su ja, jeigu nuspręstų užlipti laiptais. Laikytų ją, kol ji visiškai atvėstų. Apmaudu, bet ji atvėstų greičiau nei namas, nes jis įkaitintas saulės. Oro kondicionieriaus vėsinafame ore ji atšaltų labai greitai, net jeigu jis palįstų su ja po antklodėmis ir įsisuptų į jas. Jie niekada neišlieka šilti. Labai greitai suglemba ir atvėsta.

Jam nereikėjo tuojau pat apsispręsti. Vyras galėjo klausyti, ką sako širdis. Bus smagu sužinoti, ar jam pavyks atsispirti širdžiai. Širdis – GALVA, galva – ŠIRDIS, trinkt. Jis tikėjosi, kad ji skaniai kvepia. „Rauginti kopūstai ir burokai kelia man liūdesį.“

Vyras pasuko rankeną ir darant duris tyliai cyptelėjo sandarinimo juostelė. Prie bato nosies pritvirtintas metalo ieškokiklis aptiks bet kokį metalinį paviršių, paslėptą po kilimu. Jis perbraukė pėda per oranžerijos grindis ir tik tada perkėlė ant jos svorį. Paskui įėjo į vidų, į vėsią tamsą, lauke palikdamas ant vejos judančius šešėlius ir jo kaukolę deginančią mėnulio šviesą.

Už nugaros kažkas sušnarėjo ir prašneko:

– Kas per velniava, Karmen? – pasakė paukštis.

Hanso Peterio rankoje atsirado ginklas, nė nesuvokė, kaip jį išsitraukė. Stovėjo nejudėdamas. Paukštis sušnarėjo narve, pasimuistė ant laktos ir sumurmėjo.

Manekenų siluetai prie mėnulio nušviesto lango. Ar kuris nors sujudėjo? Hansas Peteris tamsoje žingsniavo pro juos. Eidamas pro šalį užkliudė ištiestą gipsinę ranką.

Tai yra čia. Tai yra čia. Auksas yra čia. Es ist hier!* Jis tai žinojo. Jeigu auksas turėtų ausis, jis pašauktų jį ir auksas išgirstų jį, stovintį čia, kabinete. Uždengti baldai, pianinas. Vyras įžengė į barą, kur stovėjo ligi grindų marškomis užklotas pulo stalas. Subarškėjo ledukų gaminimo aparatas, ir jis pritūpė, nejudėdamas įsiklausė, galvojo.

Mergina labai daug žino apie namą. Jis turėtų informaciją išgauti anksčiau nei kas nors kitas. Pinigų už ją galėtų gauti ir vėliau. Negyva ji būtų verta ne daugiau kaip kelių tūkstančių ir dar ją reikėtų gabenti sausame lede.

Dėl to nebuvo priežasties drumsti jai ramybės, nors terasoje ji buvo tokia žavinga, tokia maloni širdžiai ir jis norėjo žvilgtelėti į ją miegančią. Jis turėjo teisę šiek tiek pasismaiginti. Galbūt galėtų šiek tiek nulašinti ant patalynės, ant jos randuotų rankų, nieko daugiau. Ak, lašelį ar porą jai ant skruosto, šiek tiek spermos ant veido, po galais. Truputėlis galėtų nutekėti jai į akies kamputį. Vaje. Paruoš jos akis ašaroms.

Kelnių kišenėje, prie šlaunies sudūzgė telefonas. Jis iškraipė jį iš kišenės ir nuotaika pasitaisė. Žvilgtelėjo į žinutę, kurią atsiuntė Feliksas, ir nuotaika dar labiau pagerėjo. Jis rašė:

Aš sutvarkiau. Įkalbėjau perleisti mums leidimą už 10 gabalų ir pažadėjau gero mėšlo. Rytojaus dienai turime leidimą. Gali kraustyti!

Hansas Peteris įsitaisė pusiausėda po uždengtu pulo stalu ir išbaksnojo keletą žinučių savo cinko pirštu. Jo smiliaus

---

* Tai yra čia! (Vok.)

nagą deformavo tas pats genetinis negalavimas, dėl kurio jis prarado plaukus. Apie cinko pirštą išsiaiškino dar prieš tai, kai jį dėl moralinių priežasčių išmetė iš medicinos mokyklos. Laimei, jo tėvas buvo per senas, kad dėl šios nesėkmės jį stipriai sumuštų. Nagas buvo aštrus ir tinkamas pravalyti jo beplaukiams nosies kanalams, taip pat jautrus puvėsiams ir sporoms ir dygiajam burnočiui bei rapsams.

Kari Mora nubudo tamsoje ir nesusigaudė, kodėl. Ją pažadindavo refleksas girdėti nerimą keliančius miško garsus. Ji atsitokėjo ir nejudindama galvos apžvelgė didelį miegamąjį. Švytėjo visos švieselės – kabelinės televizijos dėžutė, termostatas, laikrodis – bet signalizacijos pulto švieselė buvo žalia, o ne raudona.

Pyptelėjimas ją visiškai išbudino, kai kažkas pirmame aukšte išjungė signalizaciją. Dabar signalizacijos švieselė mirktelėjo, tarsi kažkas būtų praėjęs pro judesio jutiklį, įrengtą prieškambario grindyse.

Kari Mora užsivilko sportinį nertinį ir iš po lovos išsitraukė beisbolo lazda. Jos telefonas, peilis ir lokius atbaidantis purškalas buvo kišenėse. Ji išėjo į koridorių ir stovėdama prie sraigtinių laiptų šūktelėjo į apačią:

– Kas ten? Geriau tuojau pat ką nors pasakykite.

Keliolika sekundžių nieko. Paskui balsas iš apačios atsiliepė:

– Feliksas.

Kari užvertė akis į lubas ir sušvokštė pro sukąstus dantis.

Mergina įjungė šviesas ir ėmė leistis sraigtiniais laiptais. Kartu prigriebė ir beisbolo lazda.